د حضرت حبقُوق نبی کِتاب ـ ماخذ انبیاء

د حبقُوق شکايت

١ (١) هغه پيغام چې حبقُوق پيغمبر ته په رويا کښې مِلاو شو. (٢) ترڅو به، اے مالِکه خُدايه، زۀ د مدد دپاره چغې وهم،
خو تۀ جواب نۀ راکوې؟ زۀ درته د ظلم په حقله چغې وهم، خو تۀ مينځ ته نۀ راځې؟ (٣) تۀ ولې ما دې ته جوړوې چې
بې‌اِنصافی وګورم؟ تۀ ولې بد برداشت کوې؟ تباهی او ظلم، بحث مباحثې او اختلافات زما د وړاندې دی. (٤) ځکه خو
شريعت بې‌اثره دے او اِنصاف هيڅکله نۀ کيږی. بدعمله خلق د صادقانو نه راتاو شی چې اِنصاف تالا والا کړی.

د مالِک خُدائ جواب

(٥) ”قومونو ته وګورئ او نظر پرې ساتئ، او حېران شئ. ځکه چې زۀ به ستاسو د ژوند په دوران کښې يو داسې کار وکړم
چې تاسو به پرې يقين نۀ کوئ کۀ تاسو ته وئيلے شوی هم وے. (٦) زۀ بابليان راوچتوم، چې ظالمان او بې‌رحمه خلق دی.
هغوئ په ټوله دُنيا کښې په مخه روان دی چې هغه ځايونه قبضه کړی چې د دوئ نۀ دی. (٧) هغوئ يره او دهشت
خورونکی خلق دی، د هغوئ قانون د خپل ځانونو دپاره دے او خپل عزت په خپله زياتوی. (٨) د هغوئ آسونه د پړانګانو نه
تېز دی، په شپه کښې د لېوۀ نه خطرناک دی. د هغوئ په آسونو سوارۀ فوجيان په تېزئ سره راروان دی، د هغوئ د آسونو
سوارۀ د لرې لرې نه راځی. هغوئ لکه د باز په شان غوټه وهلو له تېز الوځی. (٩) هغوئ ټول په ظلم زياتی سره راځی. د
هغوئ لښکرې لکه د صحرا د طوفان په شان مخکښې ځی او لکه د شګو په شان قېديان غونډوی. (١٠) هغوئ بادشاهان
سپکوی او حکمرانانو له پېغور ورکوی. هغوئ په ټولو قلعه بند ښارونو پورې خندا کوی، هغوئ به د ښار نه ګېرچاپېره د
خاورو ډېری جوړ کړی او قبضه به پې کړی. (١١) بيا به هغوئ لکه د طوفان په شان د ځان سره هر څۀ جارُو کړی او تېر
شی. دا ګناهګاران دی، د چا چې خپل طاقت د هغوئ معبود دے.“

د حبقُوق دويم شکايت

(١٢) اے مالِکه خُدايه، آيا تۀ د ازل نه موجود نۀ يې؟ زما پاکه خُدايه، زما مقدس ذاته، مونږ به نۀ مرو. اے مالِکه خُدايه، تا
هغوئ منتخب کړل چې حساب وکړی، اے ګټه، تا هغوئ مقرر کړل چې سزا ورکړی. (١٣) خو ستا سترګې بد کتلو کښې
ډېرې پاکې دی، تۀ بد نۀ شې برداشت کولے. بيا ولې تۀ دوکه باز برداشت کوې؟ بيا ولې تۀ خاموش يې کله چې بدعمله
هغوئ لواړ تېروی څوک چې د هغوئ نه زيات صادق دی؟ (١٤) تۀ انسانان د سمندر د کبانو په شان جوړوې، لکه څنګه چې
د هغوئ سمندری قبيلې حکمران نۀ لری. (١٥) بدعمله دشمن هغوئ ټول په کُنډو سره راوباسی، هغوئ په خپل جال کښې
رانيسی، هغوئ په خپل راښکوونکی جال کښې راجمع کوی، او بيا هغه خوشحالی کوی او خوشحاله وی. (١٦) په دې وجه
هغه د خپل ښکار د جالونو عبادت کوی او په مخکښې ورته خوشبويۍ سوزوی، د خپل جال په وجه هغه ښۀ ژوند تېروی او
د خوښې خوراکونه کوی. (١٧) آيا هغه مسلسل خپل جال خالی کوی او قومونه په بې‌رحمۍ سره تباه کوی؟

بیا مالِک خُدائ د حبقُوق دُعا ته جواب ورکول

۲ ۱ زۀ به څوکیدارۍ ته ودرېږم او په خپله به په برج باندې وخېژم، زۀ به ګورم چې هغه به ما ته څۀ وائی، او چې زۀ به د خپل شکایت څۀ جواب ورکوم.

د مالِک خُدائ جواب

۲ بیا مالِک خُدائ د حبقُوق دُعا ته جواب ورکړو، ”زۀ چې څۀ تا ته په رویا کښې څرګندوم هغه په تختو باندې داسې ولیکه چې هر څوک يې په آسانۍ سره لوستلے شی. ۳ نو ځکه رویا د مقرر وخت انتظار کوی، دا د آخرت په حقله خبرې کوی او دا به دروغ ثابت نۀ شی. اګر کۀ دا وخت اخلی، د دې انتظار وکړه، دا به خامخا پوره شی او ایسار به نۀ شی. ۴ مغروره ته وګوره، هغوئ په خپل ځان یقین ساتی، او د هغوئ ژوند کوږ دے. څوک چې صادق وی هغه به په ایمان پائی.

د بدعمله خلقو تباه کېدل

۵ په حقیقت کښې مال حال هغوئ دوکه کوی، هغوئ مغروره دی او هیڅکله هم په آرام نۀ وی. ځکه چې هغوئ دومره حرصناک دی څومره چې قبر وی او لکه د مرګ په شان هیڅکله هم نۀ مړېږی، هغوئ خپل ځان ته ټول قومونه راغونډوی او ټول خلق قبضه کوی.“ ۶ آیا هغوئ ټول به هغۀ ته په خندا او سپکه توګه پېغور ورنۀ کړی، او وائی به چې، ”په هغۀ دې افسوس وی څوک چې د غلا څیزونه جمع کوی او خپل ځان په قلنګ اخستلو سره مالداره کوی.“ دا به ترڅو پورې جاری وی؟ ۷ آیا ستا قرضدار به ناڅاپه راوچت نۀ شی؟ آیا هغوئ به بېدار نۀ شی او تا به ونۀ لړزوی؟ نو بیا به تۀ د هغوئ ښکار شې. ۸ ځکه چې تاسو ډېر قومونه لوټ کړی دی، کوم خلق چې ژوندی پاتې شی هغوئ به تاسو لوټ کړی. ځکه چې تاسو د انسانانو وینه تویه کړې ده، او تاسو مُلکونه او ښارونه او په دې کښې ټول خلق تباه کړی دی. ۹ ”افسوس په هغه چا چې خپله بادشاهی په ناجائزه ګټه جوړوی او خپله جاله په اوچت ځائ کښې جوړوی، د دې دپاره چې د تباهۍ د ګرفت نه بچ شی. ۱۰ تاسو د ډېرو خلقو د تباهۍ منصوبه جوړه کړه، په دې طریقه تاسو خپل قوم وشرمولو او خپل ژوند مو په کښې تباه کړو. ۱۱ د دېوالونو کانړی به هم تا پسې چغې کړی، او په چت کښې د لرګی تیرونه به هم فریاد کوی. ۱۲ افسوس په هغه چا څوک چې په وینه تویېدو ښار آبادوی او په جرم باندې ښار قائموی. ۱۳ آیا مالِک خُدائ ربُ الافواج دا نۀ ده مقرره کړې چې د خلقو محنت صرف د اور دپاره خشاک دے، او قومونه خپل ځانونه هسې ستړی کوی؟ ۱۴ ځکه چې زمکه به د مالِک خُدائ د جلال د عِلم نه داسې ډکه شی لکه څنګه چې سمندر د اوبو نه ډک وی. ۱۵ افسوس په هغه چا چې خپل ګاونډی له شراب ورکوی، د شرابو د مشک نه ورته تر هغې پورې اچوی چې دوئ نشه شی، نو چې هغه د هغوئ لغړ بدنونه وګوری. ۱۶ خو تۀ به زر د جلال په ځائ د شرم سره مخ شې. اوس ستا وار دے، وڅښه او ناستنه ځان لغړ کړه. د مالِک خُدائ د ښی لاس نه جام تا ته راروان دے، او سپکاوے به ستا جلال ختم کړی. ۱۷ کوم ظلم چې تا لبنان سره وکړو هغه به تا له شکست درکړی، او کوم ظلم چې تا په ځناورو وکړو هغوئ به تا نه بدل واخلی. تا د انسان وینه تویه کړې ده، تا د زمکې په مخ کلی او ښارونه او په دې کښې ټول مخلوق تباه کړی دی. ۱۸ د هغه بُت څۀ فائده ده، چې انسان تراشلے وی؟ یا هغه مجسمه چې د دروغو تعلیم ورکوی؟ ځکه چې څوک دا جوړوی هغه په خپل جوړ کړی څیز اعتماد کوی، هغه جوړ کړی بُتان چې خبرې نۀ شی کولے. ۱۹ افسوس په هغوئ څوک چې لرګی ته وائی، ژوندے شه. یا

بې‌ساه کانې ته وائی، پاڅه. آیا دا دوئ ته هدایت ورکولے شی؟ دا په سرو او سپینو زرو پټ وی، خو په کښې ساه نۀ وی.
٢٠ خو مالِک خُدائ په خپل مقدس کور کښې دے، پربږده چې ټوله زمکه د هغۀ په حضور کښې خاموشه شی.“

د حضرت حبقُوق دُعا

٣ ١ د حبقُوق پيغمبر دُعا. ٢ اے مالِکه خُدايه، زۀ ستا د شُهرت نه خبر يم، ستا د عجيبه کارونو په وجه زۀ په يره
کښې يم، اے مالِکه خُدايه. زمونږ د ژوند په ورځو کښې خپل کار تازه کړه، زمونږ په وخت کښې هغه دوباره څرګند کړه. او
په خپله غصه کښې دې رحم ياد ساته. ٣ خُدائ پاک د تيمان نه راروان دے، د فاران د غرونو نه هغه مقدس ذات راروان
دے. د هغۀ د شان او شوکت نه آسمانونه ډک شوی دی او د هغۀ ثناء صِفت زمکه ډکه کړې ده. ٤ د هغۀ شان او شوکت
لکه د راختونکی نمر په شان وو، او د هغۀ د لاس نه رڼاګانې ځلېدلې، په کوم کښې چې د هغۀ قدرت پټ انغښتے وو. ٥
وبا د هغۀ نه مخکښې لاړه، او طاعون د هغۀ قدمونو پسې وو. ٦ هغه چې ودرېدو، او زمکه يې خوځوله، هغۀ کتل او
قومونه يې لړزول. پخوانی غرونه ذرې ذرې کېدل، او د ډيرې زمانې غونډۍ راغورزېدلې. د شروع نه د هغۀ تلل داسې دی.
٧ ما د کوشن د خلقو خېمې په مصيبت کښې وليدلې، د ميديانيانو د اوسېدو ځائ په تکليف کښې. ٨ آيا تۀ سيندونو ته
غصه وې، اے مالِکه خُدايه؟ ولې ستا قهر د نِهرونو خلاف وو؟ ولې تۀ د سمندر خلاف غصه وې کله چې تۀ په خپلو آسونو
او د فتحې په جنګی ګاډو سور وې؟ ٩ تا خپله لينده راښکاره کړه، تا د ډېرو غشو دپاره آواز وکړو. تا دريابونو سره زمکه
په مينځ دوه کړه. ١٠ غرونو تۀ وليدلې او ولړزېدل، د اوبو سېلابونه وبهېدل، ژورو اوبو شور جوړ کړو، او خپلې چپې يې
اوچتې کړې. ١١ او څنګه چې ستا د تېزې ځلا وېرقېدله او ستا د ويشتلے شوو غشو رڼا ته، په آسمان کښې نمر او
سپوږمۍ په خپل ځائ ودرېدل. ١٢ په غصه کښې تۀ په زمکه وګرځېدلې، او په قهر کښې تا قومونه چخنې کړل. ١٣ تۀ د
خپلو خلقو بچ کولو دپاره بهر راغلې، چې خپل غوره کړے شوی بچ کړې. تا د بدعمله وطن مشر چخنې کړل، تا هغوئ د
سر نه تر پښو پورې بربنډ کړل. ١٤ هغوئ د خوشحالۍ نه داسې چغې وهلې لکه چې غريبانان يې د څۀ مخالفت نه بغېر
لوټ کړل. تا په خپلو نېزو د هغوئ سرونه مات کړل کله چې د هغۀ جنګيالو زمونږ د تس نس کولو دپاره په مونږ حمله
وکړه. ١٥ تا سمندر د خپلو آسونو د پښو لاندې کړو، زورَورې اوبۀ دې په تاوېدو کړې. ١٦ ما واورېدل او زړۀ مې په
رېږدو شو، زما شونډې په هغه آواز سره په رېږدو شوې، زما هډُوکی وراستۀ شول، او زما پښې په لړزېدو شوې. تر اوسه زۀ
د مصيبت د هغه ورځې په صبر سره انتظار کوم چې په هغه قوم به راشی څوک چې په مونږ حمله کوی. ١٧ اګر کۀ د
اينځرو ونه غوټۍ نۀ کوی او د انګورو په بوټو کښې انګور نشته، اګر کۀ د زيتُونو فصل ناکام شی او پټی غله نۀ پېدا کوی،
اګر کۀ په شپول کښې ګډې نشته او څاروی په پنډال کښې نشته، ١٨ خو بيا هم به زۀ په مالِک خُدائ خوشحاله شم. زۀ به
په خُدائ پاک په خپل خلاصونکی خوشحاله شم. ١٩ قادر مطلق خُدائ زما طاقت دے. هغه زما پښې لکه د هوسۍ د پښو
په شان کوی، هغه ما د دې جوګه کوی چې په اوچتو ځايونو وګرځم. دا دُعا د موسيقۍ د مشر دپاره ده چې د رباب د
تارونو سره ده.

pashtobibles.org © يوسفزی ٢٠١٩